

ROZHODNUTIE

Disciplinárny senát v zložení z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Štefana Kridlu a JUDr. Lenky Kováčovej, v disciplinárnej veci vedenej proti sudcovi **JUDr. L. O.** pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 odsek 1 písmeno a/ v spojení s § 116 odsek 2 písmeno a/, b/ a f/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase posudzovaných skutkov, o návrhu predsedu R. na začatie disciplinárneho konania, na ústnom pojednávaní konanom 10. apríla 2017, takto

r o z h o d o l :

Disciplinárny senát podľa § 129 odsek 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov **sudcu**

JUDr. L. O., narodeného X. X. X., trvalý pobyt I., sudcu R.

spod návrhu predsedu R. na začatie disciplinárneho konania podaného dňa 14. mája 2007 pod č. Spr. 625/07

pre skutok v ňom právne posúdený ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 odsek 1 písmeno a/ v spojení s § 116 odsek 2 písmeno a/, b/ a f/ zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov,

ktorého sa mal dopustiť tak, že

dňa 13. septembra 2006 dal JUDr. O. opatrením č. k. 51 - 24K 280/99 - 2280 súhlas na predaj majetku z podstaty mimo dražby v prospech V.. JUDr. O. však nedal súhlas na speňaženie časti majetku, nehnuteľností na LV č. X. pre k. ú. A., z toho dôvodu, že ponúkaná kúpna cena za túto časť majetku sa mu javila nízka (vid' znenie opatrenia R. č. k. 51 24K 280/99 - 2280 v prílohe). Týmto svojím opatrením umožnil záujemcovi zvýšiť ponuku, čo záujemca dňa 28. septembra 2006 využil. Následne JUDr. O. vydal 11. októbra 2006 opatrenie č. k. 51 24K 280/99 - 2288, ktorým umožnil v lehote do 26. októbra 2006 doručiť súdu ponuku na odkúpenie tohto majetku všetkým záujemcom, ktorí v minulosti predložili ponuku na kúpu uvedeného majetku za podmienok určených v uvedenom opatrení, teda minimálna kúpna cena bola stanovená na sumu 1 150 000 Sk a záujemcovia boli povinní preukázať zloženie zábezpeky vo výške 600 000 AK (vid' znenie opatrenia R. č. k. 51 - 24K 280/99 - 2288 v prílohe). Správca konkurznej podstaty v súlade s opatrením č. k. 51 - 24 K 280/99 - 2288 oboznámil s touto skutočnosťou piatich záujemcov, ktorí v uplynulom období predložili ponuku na kúpu predmetného majetku. Zverejnenie došlých ponúk sa konalo 27. októbra 2006 a o jej výsledku bola spísaná zápisnica č. k. 51K 280/99 - 2293, ktorá konštatovala predloženie štyroch ponúk:

- záujemca N., s. r. o., U. vo výške 4 008 000 Sk
- záujemca G., a. s., O. vo výške 3 100 000,- Sk
- záujemca A., a. s. O. vo výške 1 600 601,- Sk
- záujemca V. vo výške 1 200 000.- Sk (vid' znenie zápisnice č. k. 51K 280/99 - 2293 v prílohe).

Dňa 4. decembra 2006 sa konala schôdza veriteľov, ktorá súhlasila s predajom vyššie uvedeného majetku V.. Dňa 6. decembra 2006 vydal JUDr. O. opatrenie č. 51 - 24K 280/99 - 2393, ktorým dal súhlas na predaj majetku, nehnuteľností na LV X. k. ú. A., mimo dražby v prospech V. (vid' znenie opatrenia R.

č. k. 51 - 24K 280/99 - 2393 v prílohe), hoci jeho ponuka neobsahovala žiadne prílohy a ani potvrdenie o zaplatení zábezpeky,

o s l o b o d z u j e ,

pretože sa nedopustil disciplinárneho previnenia.

O d ô v o d n e n i e

Sudca JUDr. L. O. (ďalej tiež „disciplinárne stíhaný sudca“) je disciplinárne stíhaný na podklade návrhu na začatie disciplinárneho konania podaným 14.05.2007 pod Spr. 625/07 (ďalej tiež „disciplinárny návrh“) predsedom R. (ďalej „navrhovateľ“), pre závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 odsek 1 písmeno a/ v spojení s § 116 odsek 2 písmeno a/, b/ a f/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o sudcoch a prísediacich“) na skutkovom základe uvedenom vo výroku tohto rozhodnutia.

Disciplinárny senát, konajúc v zložení vyplývajúcom zo záhlavia tohto rozhodnutia, vo veci konal po tom, ako v nej bolo už meritórne rozhodnuté v danom čase „disciplinárnym súdom“ (senátom v inom zložení) po vykonaní ústneho pojednávania.

V aktuálnom štádiu bol predmetom disciplinárneho konania výlučne skutok v bode II/ disciplinárneho návrhu.

Pre skutok v bode I/ disciplinárneho návrhu, vylúčený na samostatné konanie (vedené pod sp. zn. 1 Ds 8/2014), ako aj pre skutok ďalšieho disciplinárneho návrhu identického navrhovateľa proti identickému sudcovi z 27.03.2009, spojený s posudzovanou vecou na spoločné konanie, bolo disciplinárne konanie samostatnými rozhodnutiami disciplinárneho senátu z 27.01.2017, sp. zn. 1 Ds 8/2014 a 1 Ds 2/2014, právoplatne zastavené (obe zhodne s právoplatnosťou 24.03.2017).

V posudzovanej disciplinárnej veci označenej vo výroku tohto rozhodnutia v danom čase disciplinárny súd (jeho prvostupňový senát) rozhodnutím z 09.10.2008, sp. zn. 2 Ds 1/2007 (ide o pôvodnú spisovú značku, rozhodnutie vid' na č. 1. 278 – 301 spisu) v bode II/ podľa § 129 odsek 4 zákona o sudcoch a prísediacich JUDr. L. O. pre skutok uvedený a aj právne posúdený spôsobilom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia (obsiahnutý súčasne v bode II/ disciplinárneho návrhu) spod tohto disciplinárneho návrhu oslobodil z dôvodu, že skutok nie je závažným disciplinárnym previnením ani disciplinárnym previnením.

Odvolací senát disciplinárneho súdu následne z podnetu odvolania navrhovateľa rozhodnutím z 20.04.2009, sp. zn. 2 Dso 1/2009 (č. 1. 337 - 345) podľa § 131 odsek 4 zákona o sudcoch a prísediacich prvostupňové rozhodnutie zrušil a vrátil vec prvostupňovému disciplinárnemu senátu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Vo svojej argumentácii prvostupňovému rozhodnutiu vytkol v podstate 7 jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov, konkrétne konštatujúc, že:

„Pokiaľ sa týka druhého skutku uvedeného v návrhu, kde prvostupňový disciplinárny senát konštatoval, že tam opísané konanie sudcu nevykazuje znaky disciplinárneho, resp. závažného disciplinárneho previnenia, a preto spod tohto návrhu sudcu oslobodil ... sa s takýmto záverom odvolací disciplinárny senát nestotožnil. Aj tu je nepochybné, že z došlých ponúk (štyroch záujemcov) bolo najvyššie podanie vo výške 4.008.000,-,Sk. Jednalo sa o predaj majetku z podstaty mimo dražby a postup, ktorý následne sudca O. zvolil, nevyplýva z príslušných ustanovení Zákona o konkurze a vyrovnaní. Navrhovateľ poukazyval na skutočnosť, že takýto postup zvolený sudcom zákon nepozná a preto v zmysle § 116 ods. 1 písm. a/, resp. odsek. 2 písm. a/ a f/ nerešpektovaním zákonných ustanovení sa dopustil disciplinárneho, resp. závažného disciplinárneho previnenia, pričom ako následok mala byť spôsobená značná škoda. V odôvodnení prvostupňový disciplinárny senát len konštatoval, že škoda nevznikla a celkové konanie sudcu bolo v súlade so záujmami veriteľov. Takýto jeho postup nakoniec bol aj schôdzou veriteľov schválený. Oslobodenie disciplinárne stíhaného sudcu prichádza do úvahy v zmysle § 129 ods. 4 veta prvá v tom prípade, ak disciplinárny senát dôjde k záveru, že sa sudca disciplinárneho previnenia alebo priestupku nedopustil, alebo že mu nemožno disciplinárne previnenie alebo priestupok preukázať. Prvostupňový disciplinárny senát sa však podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu nevysporiadal s tým tvrdením navrhovateľa, že svojím postupom sudca O. porušil konkrétne ustanovenie

Zákona o konkurze a vyrovnaní. Konstatuje len, že konaním sudcu nevznikla škoda a bolo to v súlade so záujmami konkurzných veriteľov. Podľa názoru odvolacieho súdu je napadnuté rozhodnutie nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nereaguje na rozsiahlu právnu argumentáciu navrhovateľa, ktorou preukazuje nezákonnosť postupu sudcu. Navrhovateľ má právo na odpoveď na ním nastolené právne otázky a argumenty bez ohľadu na to, či výsledok konania bude podľa jeho predstáv. Senát prvého stupňa posudzoval postup sudcu jednostranne a nekonfrontoval jeho postupy a úvahy so Zákonom o konkurze a vyrovnaní. Za tejto situácie sa javí napadnuté rozhodnutie ako predčasné a v novom konaní sa musí senát prvého stupňa vysporiadať aj s právnymi argumentmi navrhovateľa, ktorými spochybňuje správnosť postupu sudcu. Návrh na disciplinárne konanie je pri tomto skutku založený práve na tom, že sudca nepostupoval v súlade so Zákonom o konkurze a vyrovnaní. V tejto súvislosti je potrebné povedať, že disciplinárny súd môže dôjsť k záveru, že konaním sudcu došlo k spáchaniu disciplinárneho previnenia, avšak vzhľadom na menej závažný charakter porušenej povinnosti, spôsob konania a mieru zavinenia je postačujúce samotné prejednanie previnenia a nie je potrebné ukladať žiadne z disciplinárnych opatrení ... je potrebné jednoznačne sa vysporiadať s tým, či konaním sudcu boli porušené konkrétne ustanovenia Zákona o konkurze a vyrovnaní a prípadne či takýmto konaním bola spôsobená škoda, resp. sudca nerešpektoval konkrétne ustanovenia zákona, ale jeho konanie nenesie žiadne znaky spoločenskej nebezpečnosti takého stupňa, že by to naplnilo znaky disciplinárneho, resp. závažného disciplinárneho previnenia.“

Prvostupňový disciplinárny senát vykonal vo veci ústne pojednávanie 10.04.2017 v inom ako pôvodnom zložení senátu v súlade s aktuálne účinným Rozvrhom práce Disciplinárneho senátu.

V rámci meritórneho rozhodovania o disciplinárnom návrhu, disciplinárny senát vychádzal z dôkazov vykonaných pôvodným disciplinárnym senátom, ako aj ním doplneného dokazovania výsluchom disciplinárne stíhaného sudcu.

Pokračoval tak v ústnom pojednávaní pôvodného prvostupňového senátu, nakoľko disciplinárne stíhaný sudca súhlasil so zmenou v zložení senátu, v dôsledku čoho disciplinárny senát nevykonával ústne pojednávanie odznova v zmysle § 150 odsek 2 zákona o sudcoch a prísediacich v spojení s § 277 odsek 5 Trestného poriadku.

Ani iné dôvody citovaného zákonného ustanovenia, pre ktoré by bolo nevyhnutné vykonať ústne pojednávanie odznova, v posudzovanej disciplinárnej veci nenastali, vychádzajúc pritom aj z intencií zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu, z ktorého nevyplýva potreba opakovania dokazovania v akomkoľvek smere ani potreba doplnenia dokazovania.

Z pohľadu procesného vykonal disciplinárny senát ústne pojednávanie v neprítomnosti navrhovateľa (na jeho výslovnú písomnú žiadosť), ako aj v neprítomnosti oboch obhajcov obžalovaného.

S konaním v neprítomnosti svojich obhajcov disciplinárne stíhaný sudca na ústnom pojednávaní vyjadril súhlas a žiadal ústne pojednávanie vykonať napriek ich neprítomnosti.

Disciplinárny senát pri posudzovaní procesných podmienok pre vykonanie ústneho pojednávania vychádzal z dikcie § 127 odsek 1 veta posledná zákona o sudcoch a prísediacich (*Ak si sudca zvolí obhajcu, má obhajca právo zúčastniť sa na ústnom pojednávaní*) a implicitne z § 127 odsek 2 veta druhá tohto zákona (*Ak navrhovateľ nie je prítomný, prednesie návrh na začatie disciplinárneho konania predseda disciplinárneho senátu ...*), v ktorých nie je zakotvená obligatórnosť prítomnosti navrhovateľa ani obhajcu, na základe čoho dospel k záveru o splnení procesných podmienok na vykonanie ústneho pojednávania v neprítomnosti navrhovateľa a so súhlasom disciplinárne stíhaného sudcu aj v neprítomnosti jeho obhajcov.

Na návrh disciplinárne stíhaného sudcu tohto opätovne vypočul. V rámci svojej výpovede v súlade s doterajšou obhajobou produkovanou počas celého konania (viď jeho vyjadrenie k disciplinárnemu návrhu z č. l. 137 – 169, k posudzovanému skutku od č. l. 161 a výpoveď z ústneho pojednávania konaného 26.06.2008 z č. l. 213 – 214) zdôraznil, že:

Speňažovanie majetku v konkurze D. prebehlo v súlade s predpísaným postupom a plánom speňaženia, ktorý schválili veritelia. Predaj majetku bol schválený na schôdzi veriteľov. Popiera, že by nepostupoval zákonným spôsobom. Disciplinárny návrh je subjektívnou predstavou navrhovateľa, ako mal údajne postupovať vo veci, o ktorej navrhovateľ nemal žiadne odborné vedomosti ani prax. V kontexte celého disciplinárneho návrhu a priebehu konania od jeho začiatku ide o výklad zo strany navrhovateľa, ktorý nahrádza právnu úpravu a rozhodovaciu prax. Rozhodovacia prax speňažovania majetku konkurznej podstaty bola podľa plánu speňaženia a so súhlasom schôdze veriteľov. Išlo o samospeňažovanie nehnuteľného majetku ako celku, na ktorom sa zúčastnil jediný

záujemca. K predaju majetku tomuto záujemcovi nemali veritelia vypočutí na schôdzi veriteľov pripomienky, súhlasili s kúpnu cenou. Po schôdzi veriteľov a zistení stanovísk požiadal správcu, aby na časť majetku, ktorého sa tento predaj už týkal, zverejnil podmienky predaja, ktoré sa v podstate ničím nelíšili, neodchyľovali od daného ponukového kola, ktoré bolo posudzované a ani odlišovať nemohli, lebo tak plán speňaženia schválený veriteľmi, ako aj opatrenia súdu na speňažovanie, ako aj zverejnená ponuka zo strany správcu, obsahovali klauzulu, podľa ktorej sa vyžadoval súhlas súdu. Jeho postupom sa ďalej umožnilo konkrétnemu záujemcovi o kúpu navýšiť kúpnu cenu. Navýšil ju zo 120 000 Sk na 1 200 000 Sk. Pokiaľ navrhovateľ tvrdí, že pokiaľ sa okrem jediného záujemcu v tomto štádiu realizácie ponukového konania objavili aj ďalšie ponuky na kúpu, tak mal zrušiť predaj a vypísať nové výberové konanie, proti takémuto postupu bolo stanovisko schôdze veriteľov, oddeleného veriteľa aj správcu. Z ďalších ponúk sa nedalo vyvodit', že by títo záujemcovia mali skutočný záujem o kúpu majetku ako celku, pretože títo ostatní záujemcovia sa celého ponukového konania nezúčastnili.

Keď následne zisťoval ako prebiehalo speňažovanie v tomto konkurze, zistil, že výsledkom bolo, že predaj bol uskutočnený na základe ním vydaného opatrenia. Konkurzní veritelia, ktorých sa speňažovanie týkalo s jeho postupom súhlasili, respektíve proti nemu nenamietali, jediný kto sa cítil byť jeho postupom ohrozený bol kupujúci a myslí si, že jeho obava bola spôsobená iba tým, že nesprávne pochopil, že jeho jediným zámerom bolo dosiahnuť čo najvyšší výťažok v prospech konkurznej podstaty. Správca konkurznej podstaty na základe jeho postupu s ním uzavrel zmluvu. Pokiaľ ide o závery disciplinárneho návrhu, že mal vykonať ďalšie ponukové kolo, toho sa mohli domáhať veritelia, ak by boli poškodení, respektíve takýto postup mohol schváliť ten sudca, ktorému bola vec pridelená, lebo jemu bol spis odňatý, prestal byť zákonným sudcom v danej veci. Záujemca následne písal do disciplinárneho spisu, aby bol spis vrátený, a aby mohlo byť opatrenie realizované.

Pokiaľ konkurzní veritelia speňaženie predaja schválili, niet k tomu čo dodať. Na jeho postup v tomto konkurze nik nemal objektívny dôvod si sťažovať a nik nebol poškodený. Neboli žiadne konania o nárokoch osôb, ktoré by boli procesne či akokoľvek hmotne ukrátené.

Poukázal tiež na rozhodnutie disciplinárneho senátu vedené pod sp. zn. Ds 6/1999 a rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 156/04 (č. l. 627 – 628), v ktorom sa uvádza „O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.“

V záverečnej reči uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s pôvodným oslobodzujúcim rozhodnutím prvostupňového disciplinárneho senátu. Pokiaľ by boli k tomu skutku pochybnosti ohľadne zistených skutočností a doterajších záverov, je presvedčený, že jediný kto by mohol podrobnejšie odôvodniť svoje úvahy a postup je len pôvodný navrhovateľ JUDr. O..

Disciplinárny senát na podklade doplnenej výpovede disciplinárne stíhaného sudcu a listinných dôkazov – najmä samotného konkurzného spisu (ktorého relevantné listiny sú obsahom aj disciplinárneho spisu), rešpektujúc dôvody a právne závery, pre ktoré odvolací disciplinárny senát pôvodné oslobodzujúce rozhodnutie zrušil, sa pri meritórnom posúdení skutku disciplinárneho návrhu spravoval týmito úvahami a dospel k nasledovným záverom:

Z obsahu konkurzného spisu R. vedenom pod sp. zn. 51 - 24K 280/99 (ktorý aj v originály mal k dispozícii disciplinárny senát ako spis pripojený), je nepochybné, že procesný postup disciplinárne stíhaného sudcu ako zákonného sudcu v posudzovanom konkurznom konaní, pozostávajúci z viacerých postupných procesných úkonov, ktoré sú v disciplinárnom návrhu skutkovo ustálené a právne kvalifikované ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 odsek 1 písmeno a/ v spojení s § 116 odsek 2 písmeno a/, b/ a f/ zákona o sudcoch a prísediacich, zodpovedá obsahu tohto disciplinárneho spisu. Disciplinárne stíhaný sudca v disciplinárnom návrhu skutkovo ustáleným spôsobom procesne postupoval, čo napokon ani sám v rámci svojej obrany proti disciplinárnemu návrhu nepopieral, resp. nečinil sporným.

Disciplinárny senát na tom podklade konštatuje, že skutok disciplinárneho návrhu sa stal. Rovnako nepochybný a nesporný je i záver o tom, že skutkovo ustáleným spôsobom procesne konal práve disciplinárne stíhaný (a nie iný) sudca.

Otázka nastolená pre disciplinárny senát tak bola zúžená výlučne na posúdenie toho, či skutkom disciplinárneho návrhu disciplinárne stíhaný sudca naplnil znaky disciplinárneho previnenia, či už v zmysle právnej kvalifikácie uvedenej v disciplinárnom návrhu, prípadne iného disciplinárneho previnenia (nakoľko disciplinárny senát nie je v otázke právnej kvalifikácie skutku, ako je tomu aj v trestnom konaní, disciplinárnym návrhom viazaný).

Skutok disciplinárneho návrhu je časovo ohraničený obdobím od 13.09.2006 do 06.12.2006.

Podľa § 150 odsek 2 zákona o sudcoch a prísediacich *pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti sudcu sa primerane použije prvá časť Trestného zákona a na disciplinárne konanie sa primerane použije Trestný poriadok, ak tento zákon neustanovuje inak alebo ak z povahy veci nevyplýva niečo iné, pri posudzovaní.*

Podľa § 2 odsek 1 Trestného zákona *trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.*

Podľa § 116 odsek 1 písmeno a/ zákon o sudcoch a prísediacich (zhodne v znení účinnom v čase skutku aj v aktuálnom znení) *disciplinárnym previnením je zavinené nesplnenie alebo porušenie povinností sudcu.*

Podľa § 116 odsek 2 písmeno a/, b/ zákona o sudcoch a prísediacich (zhodne v znení účinnom v čase skutku aj v aktuálnom znení) *závažným disciplinárnym previnením je*
a/ vedomé porušenie povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato,
b) konanie uvedené v odseku 1 okrem konania uvedeného v písmenách c) a d),
ak vzhľadom na povahu porušenej povinnosti, spôsob konania, mieru zavinenia, opakovanie alebo iné prirážajúce okolnosti je jeho škodlivosť zvýšená.

Podľa § 116 odsek 2 písmeno f/ zákona o sudcoch a prísediacich:

- v čase skutku - *závažným disciplinárnym previnením je svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku, ak týmto rozhodnutím sudca spôsobí značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok;*

- v aktuálne účinnom znení (od 01.05.2011) - *závažným disciplinárnym previnením je svojvoľné rozhodnutie sudcu, ktoré je v rozpore s právom, ak týmto rozhodnutím sudca spôsobí značnú škodu alebo iný obzvlášť závažný následok.*

Z pohľadu zákonnej dikcie upravujúcej inštitút disciplinárneho previnenia, a citovaných ustanovení zákona o sudcoch a prísediacich relevantných na posudzovaný

prípado, disciplinárny senát konštatuje, že od času skutku disciplinárneho návrhu nedošlo k takej právnej (legislatívnej) zmene, na podklade ktorej by bolo možné dospieť k logickému záveru, že neskorší zákon je pri posudzovaní disciplinárnej zodpovednosti pre disciplinárne stíhaného sudcu priaznivejší. Pokiaľ aj došlo k zmene v ustanovení § 116 odsek 2 písmeno f) zákon o sudcoch a príseďiacich (s účinnosťou od 01.05.2011), svojou povahou ide o formálne precizovanie uvedenej skutkovej podstaty, resp. odstránenie jej vnútornej rozpornosti v tom zmysle, že svojvoľné rozhodnutie už zo svojej povahy je rozhodnutím, ktoré „zjavne“ nemá oporu v právnom poriadku (nakoľko táto „zjavnosť“ už je obsahom samotného pojmu „svojvôľa“), preto uvedenou právnou zmenou vo svojej podstate nedošlo k zmene obsahu dotknutej právnej normy.

Disciplinárny senát preto posudzoval disciplinárnu zodpovednosť disciplinárne stíhaného sudcu podľa zákona o sudcoch a príseďiacich v znení účinnom v čase skutku, ktorý sa mu v disciplinárnom návrhu kladie za vinu, a to v celom jeho komplexe (nie len citovaných zákonných ustanovení).

V kontexte zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho senátu, konštatujúceho nepreskúmateľnosť pôvodného oslobodzujúceho rozhodnutia v posudzovanej disciplinárnej veci, nedostatky konfrontácie skutkovo ustáleného konania disciplinárne stíhaného sudcu so zákonom, ako aj nevysporiadanie sa s argumentáciou navrhovateľa, treba konštatovať, že v samotnom skutku disciplinárneho návrhu navrhovateľ nekonfrontoval konanie dotknutého sudcu s akýmkoľvek zákonom, resp. s konkrétnym zákonným ustanovením.

V odôvodnení disciplinárneho návrhu poukázal len na § 27 odsek 3, 8 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej „zákon o konkurze a vyrovnaní“), t. j. zákon v rozhodnom čase upravujúci konkurzné konanie, ktorý bol procesným predpisom, podľa ktorého disciplinárne stíhaný sudca v konkrétnom konkurznom konaní procesne postupoval a vykonával procesné úkony aj v disciplinárnom návrhu skutkovo ustálené.

V ďalšom navrhovateľ dôvodil, že disciplinárne stíhaný sudca „ignoroval plán speňaženia schválený 19. novembra 2001 schôdzou veriteľov a do speňažovania konkurznej podstaty úpadcu O. vniesol „neštandardný postup“. Namiesto štandardného výberového konania, ako bolo určené v pláne speňažovania, dal vykonať výberové konanie pre určitých konkrétnych záujemcov a určil aj podmienky jeho priebehu. Následne opatrením ... zo 6. decembra 2006 dal súhlas na odpredaj predmetného majetku záujemcovi, ktorého ponuka

v dôsledku chýbajúceho preukázania zloženia zábezpeky nespĺňala podmienky stanovené opatrením ... z 11. októbra 2006 a pri ktorej bola otázka jej výhodnosti z hľadiska ceny, ktorú ponúkli ostatní záujemcovia, veľmi problematická. Skutočnosť, že ponuka úspešného záujemcu nebola kompletná, uznáva aj JUDr. O. v odôvodnení opatrenia ... zo 6. decembra 2006, pričom sa odvoláva len na súhlas veriteľov s takýmto jeho postupom. Ani súhlas veriteľov však nezabavil JUDr. O. povinnosti dodržiavať v konaní ... ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní a povinnosti postupovať v rámci speňažovania v súlade s plánom speňažovania, tak ako bol schválený schôdzou veriteľov. Nehnutelnosti teda predal za najnižšiu cenu hoci ďalšie ponuky na odkúpenie boli cenové oveľa výhodnejšie.“

Svoju disciplinárny návrh podporujúcu argumentáciu rozšíril až v písomne odôvodnenom odvolaní proti pôvodnému oslobodzujúcemu rozhodnutiu (relevantná časť vid' na č. I. 308 – 310).

Poukázal v ňom citáciami na článok 144 odsek 1 Ústavy Slovenskej republiky a § 27 odsek 1, 2, 8 zákona o konkurze a vyrovnaní, konkrétne uvádzajúc:

„Z uvedených zákonných ustanovení jednoznačne vyplýva, že predaj mimo dražby, ktorý bol realizovaný v rámci konkurzného konania mohol byť v danom prípade realizovaný len na základe schválenia plánu speňaženia schôdzou konkurzných veriteľov, pričom plán speňaženia musel byť schválený pred uskutočnením predaja mimo dražby. Z uvedeného dôvodu tvrdenie disciplinárneho súdu, že dodatočná možnosť uložená JUDr. O. na zvýšenie kúpnej ceny časti odpredávaného majetku je v súlade so schváleným plánom speňaženia, nie je pravdivé. V danom prípade v pláne speňaženia bolo schválené, že nehnuteľnosti budú odpredané ako celok a preto JUDr. O., pokiaľ umožnil po obdržaní ponúk od záujemcov zvýšiť im kúpnu cenu pre časť odpredávanej nehnuteľnosti, je v rozpore so zákonom. Jednalo sa o svojvoľné konanie JUDr. L. O., ktorý konal v rozpore s ustanoveniami ZKV. Taktiež sa nestotožňujem s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí súdu, že ďalší traja záujemcovia, ktorí dali ponuku na odkúpenie majetku, nemohli byť úspešní v rámci výberového konania, nakoľko pokiaľ JUDr. L. O. dal dodatočnú možnosť na zvýšenie ceny časti odpredávaného majetku, jedná sa o nové a samostatné konanie, v rámci ktorého mal povinnosť umožniť domáhať sa kúpy majetku všetkým záujemcom a majetok odpredať za najvýhodnejšiu cenu, čo v danom prípade bola ponuka záujemcu B. s.r.o., U. vo výške 4.008.0000 Sk (pozn. zrejme má byť 4 008 000 Sk“). Tvrdenie disciplinárneho súdu, že sa prihlásil na kúpu majetku len jeden záujemca nie je pravdivé, nakoľko pokiaľ boli menené vopred stanovené podmienky predaja majetku mimo dražby, mohli byť menené aj ďalšie skutočnosti stanovené pre odpredaj

a mohol byť majetok odpredaný finančne najvýhodnejšiemu záujemcovi. Domnievam sa, že pokiaľ by predmetná nehnuteľnosť bola odpredaná za najvyššiu ponúknutú cenu, do podstaty by pribudlo skoro o 3 000 000,-Sk viac, čím vznikla škoda veľkého rozsahu. Podotýkam, že podmienky predaja neurčuje súd, s výnimkou tých, ktoré sú stanovené v § 27 ods. 4 ZKV, ale len schôdza konkurzných veriteľov s tým, že ich schváli v pláne speňaženia. Nestotožňujem sa s právnym názorom vysloveným v rozhodnutí prvostupňového súdu, že JUDr. L. O. v rámci výkonu funkcie sudcu postupoval s ohľadom na ustanovenie § 12 ZKV podľa schváleného plánu speňaženia schôdzou konkurzných veriteľov. JUDr. L. O. bol povinný sa striktnie riadiť len ustanoveniami ZKV a nemal možnosť v priebehu realizácie predaja majetku mimo dražby meniť podmienky, ktoré boli vopred schválené v pláne speňažovania. Dodatočné schválenie postupu JUDr. L. O. schôdzou konkurzných veriteľov je právne irelevantné a disciplinárny súd sa mal výlučne zaoberať otázkou, či JUDr. L. O. sa pri svojej činnosti riadil výlučne taxatívnymi ustanoveniami ZKV. Je nesporné, že postup zvolený JUDr. L. O. ZKV nepozná, a preto sa domnievam, že z dôvodu, že nerešpektoval ustanovenia ZKV sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia ...“

V rámci vymedzenom skutkom disciplinárneho návrhu disciplinárny senát poukazuje na nasledovné pre vec relevantné ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní:

Podľa § 1 odsek 1 tohto zákona účelom tohto zákona je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku.

Podľa § 2 odsek 2 tohto zákona cieľom konkurzu alebo vyrovnania je dosiahnuť pomerné uspokojenie veriteľov z dlžníkovho majetku.

Podľa § 12 tohto zákona (Dohľad súdu) súd je oprávnený vyžiadať si od správcu správu a vysvetlenie, nahliadať do jeho účtov a vykonávať potrebné zisťovania. Správcovi môže uložiť, aby si vyžiadal na určité otázky názor veriteľského výboru alebo správcovi môže dať pokyny sám.

Podľa § 27 odsek 1 až 5, 8 až 10 tohto zákona

1/ Podstatu možno speňažiť predajom na dražbe (§ 27a) alebo predajom mimo dražby.

2/ Predajom mimo dražby bez schválenia plánu speňaženia schôdzou konkurzných veriteľov podľa odseku 8 sa speňažujú len

- a) byty a nebytové priestory,
- b) majetok bezprostredne ohrozený zničením alebo znehodnotením,
- c) tovary vyrábané alebo služby poskytované úpadcom, ktorého podnik sa prevádzkuje.

3/ **Predaj mimo dražby uskutoční správca so súhlasom súdu a za podmienok určených schôdzou konkurzných veriteľov. Majetok možno predat' mimo dražby aj za sumu nižšiu, ako je určená hodnota, alebo za cenu zistenú podľa cenových predpisov.** Rovnako tak možno previesť úpadcove ťažko vymáhateľné pohľadávky. Na účely tohto zákona sa za ťažko vymáhateľné pohľadávky považujú tie, ktoré napriek výzve neboli uhradené v lehote jedného roka po lehote splatnosti.

4/ Súd pri speňažovaní majetku mimo dražby, na ktorom viazne záložné právo alebo zádržné právo, prípadne obmedzenie prevodu nehnuteľnosti, alebo pri majetku zabezpečenom prevodom práva v podmienkach podľa odseku 3 tiež určí

- a/ povinnosť správcu oznámiť oddeleným veriteľom (§ 28) podmienky speňažovania,
- b/ spôsob speňažovania tak, aby záujemca o kúpu z podstaty sa nemohol dozvedieť o ponuke iného záujemcu do spoločného oboznámenia sa súdu s ponukami.

Súd o výsledkoch oboznámenia sa s ponukami vyhotoví zápisnicu.

5/ Na speňažovanie bytov a nebytových priestorov sa použijú primerane ustanovenia osobitného predpisu. 4c)

8/ **Správca speňažuje podstatu na základe plánu speňaženia schváleného schôdzou konkurzných veriteľov. Plán speňaženia, ktorý obsahuje spôsob speňaženia podľa odsekov 1 až 11 a podmienky predaja mimo dražby, správca predloží súdu najneskôr 15 dní pred schôdzou konkurzných veriteľov, na ktorej sa má schváliť. V prípade, ak správca nepredloží súdu plán speňaženia v lehote podľa predchádzajúcej vety, schválenie plánu speňaženia nemôže byť predmetom rozhodovania zvolanej schôdze veriteľov a súd zvolá novú schôdzu veriteľov tak, aby sa konala najneskôr do 30 dní odo dňa konania schôdze veriteľov, na ktorej sa mal plán speňaženia pôvodne schváliť. Správca je povinný nahradiť veriteľom všetky náklady spojené s ich účasťou na novej schôdzi veriteľov zvolanej súdom z dôvodu porušenia povinnosti správcu predložiť súdu v stanovenej lehote plán speňaženia. Náklady podľa predchádzajúcej vety nie sú nákladmi podstaty. Podmienky predaja mimo dražby obsahujú najmä spôsob zverejnenia ponukového konania, označenie predmetu predaja mimo dražby a určenie lehoty, do ktorej sa ponuky zasielajú, kritériá, podľa ktorých sa ocenenie vykonáva, a určenie času, kedy sa vyhodnotenie ponúk vykoná.**

9/ *Súd nebude prihliadať na návrh správcu alebo na rozhodnutie schôdze konkurzných veriteľov, ktorým sa schvaľuje postup správcu pri speňažení podstaty, ak navrhnú jeho speňaženie spôsobom, ktorý je v rozpore s odsekom 2.*

10/ *Podstata sa speňažuje ako*

a) *podnik,*

b) *časť podniku,*

c) *súbor majetku,*

d) *veci, práva a iné majetkové hodnoty samostatne.*

Ustanovenia § 27a až § 27c tohto zákona v podrobnostiach upravujú speňaženie konkurznej podstaty predajom na dražbe (jej organizovanie, podmienky účasti na nej, jej priebeh).

Z na vec sa vzťahujúceho konkurzného spisu R. vedeného pod sp. zn. 51 - 24K 280/99, vyplýva nasledovné:

Konkurz v tomto konkurznom konaní bol vyhlásený na O. (úpadca).

Plán speňaženia z 05.10.2001 (č. l. 1 589 – 1 591) bol schválený na schôdzi konkurzných veriteľov z 19.11.2001 (č. l. 790), samotnými konkurznými veriteľmi, na čo uznesením súd (konajúci disciplinárne stíhaným sudcom) plán speňaženia schválil. Uvedený postup zodpovedá § 27 odsek 8 zákona o konkurze a vyrovnaní.

Obsahom plánu speňaženia boli zásady postupu správcu konkurznej podstaty pri uskutočnení speňažovania majetku (v tomto pláne identifikovaného).

Primárne bol určený spôsob speňažovania majetku úpadcu, podľa ktorého *„správca konkurznej podstaty vyhlási cestou inzercie v celoštátnom denníku ako aj v regionálnom denníku výberové konanie na predaj majetku úpadcu. Záujemca bude povinný v lehote určenej v inzeráte, ktorým sa vyhlási výberové konanie doručiť svoju písomnú ponuku v zalepenej obálke na adresu (R.).*

Osobitne pre výber kupujúceho boli stanovené nasledovné kritériá:

- výška ponúkanej kúpnej ceny (východiskovou je cena určená znalcom),
- hodnoverné preukázanie finančných zdrojov na splatenie kúpnej ceny,
- navrhnutý spôsob splatenia ponúkanej kúpnej ceny
- **hospodárska a spoločenská efektívnosť predaja z hľadiska:**
- **speňaženia konkurznej podstaty ako predaja podniku, bez možnosti výberu najlukratívnejších častí majetku,**
- alternatívneho speňaženia časti konkurznej podstaty v členení na hospodárske Strediská ako predaj časti podniku,
- zachovanie pôvodného programu výroby,
- riešenie zamestnanosti bývalých pracovníkov úpadcu.

Na posúdenie jednotlivých ponúk do 30 dní po spísaní súdnej zápisnice z otvárania obálok zvolá súd schôdzu konkurzných veriteľov na zistenie stanovísk a určenie ďalšieho postupu. V prípade neakceptovania predložených ponúk schôdza veriteľov rozhodne o vyhlásení opakovaného kola výberového konania za obdobných vyššie uvedených podmienok.

V prípade akceptovania predloženej ponuky, resp. ponúk schôdzou konkurzných veriteľov **rozhodne súd na návrh správcu opatrením, či schvaľuje alebo neschvaľuje predaj majetku záujemcovi, ktorého ponuka bola konkurznými veriteľmi vyhodnotená ako najlepšia z hľadiska vyššie určených kritérií.**

Vyhodnotením ponuky ako najvýhodnejšej nevzniká záujemcovi nárok na uzavretie kúpnej zmluvy voči Správcovi konkurznej podstaty. Takýto nárok vznikne záujemcovi až momentom vydania opatrenia, ktorým súd schváli konkurznými veriteľmi akceptovaný postup speňaženia majetku úpadcu.

V konfrontácii s § 27 odsek 1 zákona o konkurze a vyrovnaní ide o rozhodnutie konkurzných veriteľov (schválením plánu speňaženia) speňažiť konkurznú podstatu jej predajom mimo dražby, nakoľko v pláne speňaženia vylúčili aplikáciu ustanovení tohto zákona osobitne upravujúcich postup jej predaja na dražbe podľa § 27a až 27c, a to vlastným spôsobom formulovania postupu predaj majetku v zmysle § 27 odsek 8 uvedeného zákona (zverejnením ponukového konania).

Disciplinárne stíhaný sudca vydal 13.09.2006 opatrenie (č. 1. 2280 – 2282), ktorým dal správcovi konkurznej podstaty JUDr. U. A. súhlas na predaj majetku z podstaty mimo dražby, vo vzťahu ku konkrétne v tomto opatrení vymedzeným nehnuteľnostiam (konkrétne za kúpnu

cenu 12 990 000 Sk pre kupujúceho: V.), pričom nešlo o súhlas vo vzťahu k všetkým nehnuteľnostiam v zmysle schváleného plánu speňaženia.

Vo vzťahu k tým nehnuteľnostiam, na predaj ktorých súhlas nedal, stanovil, že *správca je povinný predložiť súdu na schválenie nový návrh kúpnej ceny za nehnuteľnosti, za ktoré kupujúci ponúkol neprimerane nízku odplatu 120.000,-Sk.*

V tejto časti (neudelenia súhlasu) opatrenie odôvodnil tým, že *stavby zapísané na LV č. X., ktorých znalecká hodnota je 38 553 739,-Sk kupujúci ponúka iba 120 000 Sk. Súd považuje takto určenú cenovú ponuku za neprimerane nízku, poškodzujúcu záujmy veriteľov, ktorí majú uspokojenie svojich pohľadávok zabezpečené záložným právom na týchto nehnuteľnostiach, vrátane ostatných konkurzných veriteľov. Tento dôsledok sa nutne prejaví pri rozvrhu výťažku a určovaní nákladov na dosiahnutie a udržanie príjmov, pretože výťažnosť speňaženia je už teraz ovplyvnená nákladmi, súvisiacimi s viac ako sedemročnou prevádzkou a správou konkurznej podstaty, vrátane plnenia daňových a poplatkových povinností ... Odmietnutie uvedenej neprimerane nízkej odplaty nevylučuje, aby sa tento majetok kupujúcemu predal na základe novej ponuky, ktorá podlieha schváleniu súdom, bez toho, aby správca zabezpečoval opakované zisťovanie stanovísk konkurzných veriteľov, nakoľko ich súhlas už bol daný a k predpokladanému predaju sa vyjadrila aj schôdza veriteľov.*

Na toto opatrenie obsahovo priamo nadväzuje ďalšie opatrenie disciplinárne stíhaného sudcu z 11.10.2006 (č. 1. 2288 – 2290), ktorým dal súhlas správcovi konkurznej podstaty na predaj majetku mimo dražby – tých nehnuteľností, na ktoré sa skorší súhlas nevzťahoval s tým, že stanovil minimálnu kúpnu cenu za ne na sumu 1 150 000 Sk, s povinnosťou záujemcov preukázať zloženie zábezpeky vo výške 600 000 Sk (v tejto časti je v skutku disciplinárneho návrhu zjavná pisárska chyba, keď sa v ňom uvádza „600 000 AK“).

Záujemcom určil lehotu do 12.00 hod. dňa 26.10.2006 doručiť svoje cenové ponuky stanoveným spôsobom do podateľne príslušného krajského súdu. Určil termín zverejnenia ponúk na 27.10.2006 (o 10.00 hod.) v konkrétnej miestnosti príslušného krajského súdu.

Uložil súčasne správcovi povinnosť oznámiť do 18.10.2006 všetkým doterajším záujemcom o kúpu predmetných nehnuteľností podmienky predaja.

V odôvodnení opatrenia disciplinárne stíhaný sudca uviedol, že *správca konkurznej podstaty mu oznámil, že jediný záujemca predložil novú ponuku na kúpu zostávajúceho nehnuteľného majetku úpadcu, stavby zapísané na LV č. X., ktorých znalecká hodnota*

je 38.553.739,-Sk, ktorou zvýšil pôvodnú ponuku zo sumy 120.000,-Sk na 1.150.000,-Sk. Súd považoval takto určenú cenovú ponuku za minimálnu, za ktorú možno uvedené nehnuteľnosti predat'. Keďže správca konkurznej podstaty eviduje ponuky viacerých záujemcov o kúpu tohto majetku a ich ponuky vyhodnocoval, má preto povinnosť oboznámiť všetkých záujemcov, ktorí predložili ponuku na kúpu majetku, ktorý je predmetom tohto opatrenia, s podmienkami predaja na základe tohto opatrenia a preukázať, že toto oznámenie im doručoval na známu adresu najneskôr do 18.10.2006. Ponuky záujemcov budú zverejnené v určenom termíne 27.10.2006 a po ich vyhodnotení správca predloží návrh na vydanie opatrenia.

Uvedený postup disciplinárne stíhaného sudcu disciplinárny senát podrobil konfrontácii s § 27 odsek 3 veta prvá a druhá zákona o konkurze a vyrovnaní. Uvedené ustanovenie predaj mimo dražby, ktorý uskutočňuje správca konkurznej podstaty, podmieňuje súhlasom súdu a súčasne podmienkami určenými schôdzou konkurzných veriteľov, pričom súčasne nevylučuje možnosť takto majetok predat' aj za nižšiu než v posudzovanom prípade znaleckým posudkom určenú hodnotu majetku. Z jeho obsahu je pritom zrejmé, že tak správca konkurznej podstaty, ako aj súd, vychádzajúc z účelu zákona o konkurze a vyrovnaní (§ 1 odsek 1) a cieľa konkurzu (§ 2 odsek 2) sú viazaní vôľou konkurzných veriteľov, determinovanou ich záujmami na uspokojení vlastných pohľadávok voči úpadcovi. Právo súdu dávať pokyny správcovi konkurznej podstaty vyplýva z § 12 uvedeného zákona.

Primárne disciplinárny senát zdôrazňuje, ako to vyplýva aj z vyššie uvedeného, že k speňažovaniu majetku v posudzovanom prípade došlo po schválení plánu speňaženia konkurznými veriteľmi a na jeho základe, a to predajom mimo dražby (ktorý taktiež vyplýva z tohto plánu speňaženia).

Zákon o konkurze a vyrovnaní umožňuje v § 27 odsek 2 speňažovať „*predajom mimo dražby bez schválenia plánu speňaženia*“ schôdzou konkurzných veriteľov podľa odseku § 27 odsek 8 uvedeného zákona len taxatívne stanovený majetok (*byty a nebytové priestory; majetok bezprostredne ohrozený zničením alebo znehodnotením; tovary vyrábané alebo služby poskytované úpadcom, ktorého podnik sa prevádzkuje*).

Argumentácia navrhovateľa, ktorú navyše nevymedzil skutkovo ani v odôvodnení disciplinárneho návrhu, ale podporil ňou až vlastné odvolanie proti pôvodnému oslobodzujúcemu rozhodnutiu, že disciplinárne stíhaný sudca svojim postupom porušil aj § 27 odsek 2 zákona o konkurze a vyrovnaní, je neakceptovateľná, nakoľko nezodpovedá dikcii citovaného zákonného ustanovenia.

Uvedené ustanovenie totiž nezakotvuje nemožnosť predaja mimo dražby akéhokoľvek iného majetku než v tomto ustanovený taxatívne vymedzeného, ale zakotvuje nemožnosť predaja uvedeným spôsobom (t. j. mimo dražby) iného než tam uvedeného majetku, pokiaľ nedošlo k schváleniu plánu speňaženia schôdzou konkurzných veriteľov podľa § 27 odsek 8 zákona o konkurze a vyrovnaní. Inak vyjadrené, na základe schváleného plánu speňaženia možno každý majetok speňažiť predajom mimo dražby.

Z pohľadu § 27 odsek 3 zákona o konkurze a vyrovnaní a jeho odkazu na podmienky predaja mimo dražby určené schôdzou konkurzných veriteľov (v tzv. pláne speňaženia, ktorý schválili) disciplinárny senát zdôrazňuje, že pokiaľ zákon o konkurze a vyrovnaní podmieňuje určitý majetkový úkon správcu konkurznej podstaty súhlasom súdu a súčasne zakotvuje povinnosť súdu vykonávať dohľad nad týmto správcom, a to aj s možnosťou ukladať mu záväzné pokyny ohľadne konkrétnej dispozície s majetkom konkurznej podstaty (§ 12), zákonné podmienenie takéhoto úkonu súhlasom súdu v sebe logicky obsahuje aj možnosť neudelenia súhlasu s takouto majetkovou dispozíciou (predajom majetku mimo dražby). Pokiaľ aj zákon o konkurze a vyrovnaní priamo neupravuje (nestanovuje) kritériá, na základe ktorých má konkurzný sudca posudzovať návrh správcu konkurznej podstaty na speňaženie majetku mimo dražby z pohľadu dôvodnosti udelenia mu súhlasu alebo nesúhlasu na taký postup, z dikcie § 27 odsek 1 veta prvá a odsek 3 zákona o konkurze a vyrovnaní, ako aj z vymedzenia cieľa konkurzu (§ 2 odsek 2) vyplýva, že sudca posudzujúci takýto návrh je pri jeho hodnotení povinný vychádzať zo záujmu konkurzných veriteľov (vrátane tzv. oddelených veriteľov) na uspokojení svojich v konkurznom konaní uplatnených pohľadávok, súčasťou čoho je nepochybne záujem na tom, aby výtťažok z predaja majetku konkurznej podstaty bol čo najvyšší.

Na podklade uvedených úvah disciplinárny senát konštatuje, že disciplinárne stíhaný sudca zo zákona nebol povinný udeliť súhlas na speňaženie majetku spôsobom navrhovaným správcom konkurznej podstaty.

Zákon o konkurze a vyrovnaní súčasne priamo neupravuje a nedáva odpoveď na otázku, či konkurzný sudca je povinný (alebo má možnosť) sa s takým návrhom správcu konkurznej podstaty, ktorý sa týka speňazenia majetku pozostávajúceho z viacerých vecí, vysporiadať diferencovane tak, že udelí súhlas na speňazenie len časti majetku (niektorých vecí), ktorý je predmetom návrhu spôsobom, ako to učinil disciplinárne stíhaný sudca v posudzovanej konkurznej veci. Na druhej strane takýto postup zákon ani nevylučuje.

Uvedená právna otázka bola v argumentácii navrhovateľa a disciplinárne stíhaného sudcu spornou. V podstate ide o otázku, či sudca zvolil postup, ktorý je zjavne mimo rámca právomoci mu zákonom zverenej tým, že procesne postupoval spôsobom, ktorý mu zákon vôbec neumožňuje.

Jej riešenie však nemožno degradovať na takú výkladovú úroveň, podľa ktorej len z dôvodu určitej všeobecnosti procesnoprávnej normy, neupravujúcej všetky do úvahy prichádzajúce procesné eventuality konkrétneho prípadu, je nevyhnutné ju vykladať bez ďalšieho pri aplikácii výlučne gramatického výkladu právnej normy spôsobom, ktorý sudcovi znemožňuje naplniť účel a cieľ konkrétneho typu konania.

„K výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona“ (viď napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23.05.2013, č. k. IV. ÚS 71/2013-36).

Vychádzajúc z účelu zákona o konkurze a vyrovnaní a cieľa konkurzného konania (§ 1 odsek 1, § 2 odsek 2), na ktorý už bolo vyššie poukázané, je tak nevyhnutné vychádzať v posudzovanom konkurznom konaní pri posudzovaní zákonnosti procesného postupu konkurzného sudcu z toho, či konkrétnym procesným postupom sudca naplnil účel konkurzného konania, rešpektoval zákonné ustanovenia tento procesný postup upravujúce a pri konkrétnom procesnom postupe, ktorý zvolil, neohrozil alebo nepoškodil práva tých subjektov, ktorým zákon o konkurze a vyrovnaní určité práva v tomto konaní priznáva.

Odhliadnuc od toho, že procesný postup, ktorý konkurzný sudca zvolil (udelenie súhlasu na predaj časti majetku, súčasne neudelenie súhlasu na predaj inej časti majetku) aj z pohľadu gramatického výkladu § 27 odsek 3 veta prvá zákona o konkurze a vyrovnaní obstoí ako možný a argumentačne obhájiteľný. Nemožno prehliadať, že v konkrétnej procesnej situácii disciplinárne stíhaný sudca svojím postupom sledoval a napokon dosiahol

základný cieľ konkurzného konania, spočívajúci v dosiahnutí možnosti vyššieho výťažku z konkurznej podstaty a tým aj kvalitnejšie uspokojenie konkurzných veriteľov.

Konkurzných veriteľov svojím postupom teda nijako nepoškodil, ale naopak uviedol ich z pohľadu možnosti uspokojenia ich pohľadávok do výhodnejšej situácie.

Posúdenie procesnej situácie spôsobom, ktorý učinil navrhovateľ neobstojí. Nemožno pri akomkoľvek výkladovom postupe procesných ustanovení zákona o konkurze a vyrovnaní dospieť k záveru, že vydaním opatrení z 13.09.2006 a následne 11.10.2006 disciplinárne stíhaný sudca vyvolal nové ponukové, resp. výberové konanie. Nedal totiž pokyn správcovi konkurznej podstaty vyhlásiť cestou inzercie v celoštátnom denníku ako aj v regionálnom denníku nové výberové konanie na predaj majetku úpadcu. Svoj postup v oboch dotknutých opatrenia pritom disciplinárne stíhaný sudca aj logicky a racionálne odôvodnil (netrpia vadou arbitrárnosti). Jednoznačne z nich vyplýva, že k neudeleniu súhlasu na predaj časti majetku došlo pre neprimeranosť (neprimeranú nízkosť) ponúkanej kúpnej ceny jediným, v ponukovom (výberovom) konaní o kúpu celého majetku sa uchádzajúcim záujemcom (V.). Udelenie súhlasu na predaj inej časti majetku práve tomuto záujemcovi konkurzný sudca odôvodnil tým, že vo vzťahu k nemu bola jeho ponuka s poukazom na znalecky zistenú hodnotu tohto majetku, primeraná (pre konkurzných veriteľov výhodná).

Tento záver s ohľadom na to, že časť majetku, na odpredaj ktorej sudca súhlas nedal, bola znalecky ohodnotená na 38 553 739 Sk, a záujemca za ňu ponúkol len 120 000 Sk, logicky a argumentačne obostojí. Rovnako tak obostojí aj ďalšia argumentácia tohto opatrenia (z 13.09.2006) spočívajúca v tom, že neudelenie súhlasu odôvodnila aj možnosť poškodenia tzv. oddelených veriteľov (ktorí z titulu záložných práv na nehnuteľnostiach, ktorých sa týkala uvedená nízka ponuka kúpnej ceny, majú právo prednostného uspokojenia svojich pohľadávok z výťažku práve z tohto majetku), ktorí by mohli byť vo svojich majetkových právach (uspokojení svojich pohľadávok pri tak nízkom výťažku, aj po odpočítaní nákladov) ukrátení.

Z ďalšieho opatrenia z 11.10.2006 (jeho odôvodnenia) je zrejmé aj výška kúpnej ceny, ktorú konkurzný sudca stanovil za uvedenú časť majetku ako minimálnu na 1 150 000 Sk a vyplýva z neho, že k určeniu takejto kúpnej ceny bol motivovaný podanou novou ponukou jediného záujemcu, ktorý ponúkol práve 1 150 000 Sk (č. 1. 2 325). Je tak argumentačne plne obhájiteľná obrana disciplinárne stíhaného sudcu, vysvetľujúceho svoj procesný postup tak,

že uvedeným postupom sa snažil v prospech konkurzných veriteľov len dosiahnuť ponuku vyššej kúpnej ceny od jediného záujemcu, čo sa mu napokon aj podarilo tým, že V. zvýšilo pôvodnú ponuku zo 120 000 Sk na 1 200 000 Sk.

V tejto súvislosti je na mieste reagovať aj na skutkovo ustálený a navrhovateľom produkovaný argument, že ponuka uvedeného záujemcu neobsahovala žiadne prílohy ani potvrdenie o zaplatení zábezpeky.

Treba uviesť, že tento záver je obsahu konkurzného spisu zodpovedajúci. Nereflektuje však na skutočnosť, že všetky potrebné údaje o právnej subjektivite V. boli ním už skôr predložené z dôvodu, že sa zúčastnilo ponukového konania (a bolo na jeho podklade jediným záujemcom). Dňa 27.10.2006, kedy došlo k verejnému otvoreniu všetkých 4 obálok s ponukami kúpy (zápisnica z č. 1. 2 309 – 2 310), predloženými subjektmi reagujúcimi na opatrenie z 11.10.2006 (vrátane uvedeného záujemcu), už boli listinné podklady označeného družstva obsahom konkurzného spisu, na rozdiel od zvyšných 3 subjektov (aj skutkovo ustálených), ktoré sa skoršieho ponukového konania nezúčastnili. Ako vyplýva zo zápisnice z 27.10.2006 a nasledovných písomností, uvedené 3 subjekty okrem samotnej ponuky predkladali výpisy z obchodného registra a potvrdenia o zložení zábezpeky (600 000 Sk) prostredníctvom bankových účtov (viď listiny z č. 1. 2 311 – 2 325).

Pokiaľ ide o fakt, že V. nepredložilo k svojej ponuke ani potvrdenie o zaplatení uvedenej zábezpeky, nemožno prehliadnuť (ako to činí navrhovateľ) ani poznámku k tejto ponuke (č. 1. 2 325), že tento subjekt (už skôr v júni 2006) v prospech účtu správcu konkurznej podstaty vinkuloval sumu 10 000 000 Sk. Z uvedeného je tak zrejmé, že prípadné nesplnenie záväzku tohto záujemcu, deklarujúceho záujem o kúpu majetku konkurznej podstaty, bolo dostatočne zabezpečené práve už skôr zloženou sumou 10 000 000 Sk, t. j. sumou, ktorá významne prevyšuje v opatrení súdu stanovenú zábezpeku 600 000 Sk.

Na tom podklade nie je dôvod vo veci konajúcejmu konkurznému sudcovi klásť za vinu a hodnotiť ako pochybenie, ktoré by ho vylučovalo v možnosti posudzovať a na tom podklade prípadne aj prijať ponuku uvedeného záujemcu, vyhodnotenie tejto ponuky ako akceptovateľnej.

Pokiaľ sa disciplinárne stíhanému sudcovi v skutku disciplinárneho návrhu kladie za vinu, že opatrením zo 06.12.2006 (č. 1. 2 393 - 2 395) dal súhlas na predaj aj zvyšnej časti majetku konkurznej podstaty (vo vzťahu ku ktorej speňaženiu opatrením z 13.09.2006

súhlas nedal) V. (teda identickému subjektu, ktorému už skôr odsúhlasil predaj ostatného majetku), hoci tento subjekt za uvedenú časť majetku ponúkol najnižšiu ponuku (zo všetkých 4), je potrebné uviesť nasledovné:

Uvedený aj skutkovo ustálený záver je obsahu konkurzného spisu zodpovedajúci.

Zverejnenie došlých ponúk sa konalo dňa 27.10.2006 a zo zápisnice z tohto úkonu vyplýva, že na relevantnú časť majetku boli podané 4 ponuky:

- záujemca B. r. o., U. ponúkol kúpnu cenu 4 008 000 Sk,
- záujemca G., a.s., O. ponúkol kúpnu cenu 3 100 000 Sk,
- záujemca A., a.s., O. ponúkol kúpnu cenu 1 600 601 Sk,
- záujemca V. ponúkol kúpnu cenu 1 200 000 Sk.

Napriek tomu dal disciplinárne stíhaný sudca opatrením zo 06.12.2006 súhlas na predaj relevantného majetku V., zjavne ponúkajúcemu za túto časť majetku konkurznej podstaty zo všetkých 4 záujemcov najnižšiu kúpnu cenu.

Nemožno však prehliadať dôvody, ktoré v danej veci konkurzného (v tejto disciplinárnej veci disciplinárne stíhaného) sudcu k uvedenému postupu a rozhodnutiu v zmysle opatrenia zo 06.12.2006 viedli.

V jeho odôvodnení uviedol :

„Pri posudzovaní návrhu speňazenia a vydání tohto opatrenia súd prihliadal na podmienky a stav konkurzného konania, na stav majetku patriaceho do konkurznej podstaty, jeho evidencie a správy, stanoviská veriteľov vyjadrené na schôdzi konanej dňa 4.12.2006 a písomnú správu, ktorú predložil správca 1.12.2006 vo vzťahu k realizovanému predaju ...

Správca súdu oznámil, že záujemca predložil novú ponuku na kúpu zostávajúceho nehnuteľného majetku úpadcu, stavby zapísané na LV č. X., ktorých znalecká hodnota je 38.553.739,-Sk, ktorou zvýšil pôvodnú ponuku zo sumy 120.000,-Sk na 1.150.000 –Sk.

Súd považoval takto určenú cenovú ponuku za minimálnu, za ktorú možno uvedené nehnuteľnosti predať a pretože v priebehu doterajšieho konania správca evidoval ponuky viacerých záujemcov o kúpu tohto majetku a ich ponuky vyhodnocoval. Opatrením ... z 11.10.2006 súd stanovil podmienky pre zistenie ceny, za ktorú je možné majetok speňaziť. Správca oboznámil všetkých záujemcov, ktorí predložili ponuku na kúpu majetku, a preukázal, že toto oznámenie im doručoval. Ponuky záujemcov boli zverejnené dňa 27.10.2006 o čom bola spísaná zápisnica Vzhľadom na obsah zistených ponúk správca

podaním spolu s vyhodnotením požiadal o zvolanie schôdze veriteľov za účelom zistenia ich stanovísk. Schôdza veriteľov sa uskutočnila 4.12.2006 ... a prítomní veritelia, disponujúcimi 75,9% pohľadávok vyjadrili súhlas s predajom za najvyššiu zistenú ponuku vo vzťahu k celému majetku a za čo najvyšší výťažok pripadajúci na spoločnú konkurznú podstatu.

Jediný záujemca, ktorý dal ponuku na majetok ako celok je „R.“, družstvo, ktorý predložil ponuku na kúpu zostávajúceho nehnuteľného majetku, ktorú zvýšil na 1.200.000,-Sk. Táto ponuka síce nespĺňa podmienky výberového konania, ktoré bolo nariadené opatrením z 11.10.2006, ale najväčší veritelia, vrátane oddelených veriteľov a správca súhlasili s predajom, ktorí za daného stavu zodpovedá tomu, aby správca uzavrel zmluvu družstvom „R.“...

Ponuka záujemcu, ktorý predložil ponuku vo výške 1.600.000,-Sk nie je v pomere k ponuke družstva „R.“ významným zvýšením ceny, ponuku vo výške 3.100.000,-Sk dal záujemca, ktorý má vo vzťahu ku konkurznej podstate nevyrovnaný majetkový záväzok vyplývajúci z účasti úpadcu ku dňu vyhlásenia konkurzu vo výške 3,6 mil. Sk (účet 063), záujemca s najvyššou zistenou ponukou 4,008 mil. Sk nepreukazuje v rozsahu predmetu činnosti podnikanie v poľnohospodárskej výrobe, čo je z hľadiska plánu speňazenia dôležitá skutočnosť, ktorú žiadal správca konkurznej podstaty v doterajšom priebehu speňazovania zohľadniť.

Výrok a odôvodnenie tohto opatrenia nemožno vnímať mimo kontext plánu speňazenia schváleného konkurznými veriteľmi, ktorého obsah a ich vôľu v ňom vyjadrenú o spôsobe speňazovania majetku ako celku, nie po častiach, aj deklarovali na schôdzi zo 04.12.2006 (č. 1. 2 383 – 2 385) súhlasom nimi vyjadreným kvalifikovanou väčšinou pri hlasovaní, na predaj predmetného majetku práve V. za 1 200 000 Sk.

Vychádzajúc z plánu speňazenia nemožno prijať jednoduchú argumentáciu, že zo 4 došlých ponúk bola najvýhodnejšia tá, ktorú predložila spoločnosť B. s.r.o. so sídlom v U. (4 008 000 Sk) len preto, že nominálne šlo o najvyššiu peňažnú čiastku, a to z dôvodu, že išlo o sumu ponúkanú len za časť majetku. Konkurzní veritelia však bez pochybností v pláne speňazenia aj na schôdzi dňa 04.12.2006 vyjadrili vôľu, aby nehnuteľný majetok tvoriaci konkurznú podstatu bol predaný ako celok, čo vyplýva zo samotných kritérií jeho predaja.

Z nich vyplýva, že výška ponúknutej kúpnej ceny bola len jedným, nie jediným, z viacerých rovnocenných kritérií. Ďalšími, jej na roveň postavenými, bola hospodárska a spoločenská efektívnosť predaja s určením aj hľadísk jej posudzovania:

- speňaženie konkurznej podstaty ako predaja podniku, bez možnosti výberu najlukratívnejších častí majetku,
- alternatívneho speňaženia časti konkurznej podstaty v členení na hospodárske Strediská ako predaj časti podniku,
- zachovanie pôvodného programu výroby,
- riešenie zamestnanosti bývalých pracovníkov úpadcu.

Z týchto kritérií je zrejmé, že samotní konkurzní veritelia nemali ako jediný zámer pri speňažovaní konkurznej podstaty za účelom uspokojenia svojich pohľadávok dosiahnuť len jej maximálne speňaženie, ale ich vôľou súčasne bolo zachovať charakter predávaného majetku ako poľnohospodárskeho družstva tak, aby v dôsledku jeho predaja nedošlo k jeho roztriešteniu (a tým v podstate zániku jeho poľnohospodárskeho výrobného programu) s čím logicky súvisí aj požiadavka riešenia (majúc zjavne na zreteli zachovania) zamestnanosti pracovníkov tohto poľnohospodárskeho družstva. Uvedený cieľ by pri predaji majetku po častiach bol, ak vôbec, tak len ťažko úspešne realizovateľný, pokiaľ by jednotlivé časti nehnuteľného majetku boli predané rôznym právnym subjektom.

Uvedené kritériá plánu speňaženia zjavne splňalo len V.. Toto jediné zo záujemcov deklarovalo vôľu kúpy nehnuteľného majetku ako celku (ostatní 3 záujemcovia dali ponuku na kúpu len časti majetku, pričom ponukového konania sa až do tejto jeho fázy ani nezúčastnili). Ďalšie dôvody, ktoré boli prekážkou pre udelenie súhlasu predať im len túto časť majetku vo veci konajúci sudca vecne a logicky zdôvodnil.

V týchto intenciách dôvody jeho opatrenia a v ich rámci aj obrana počas disciplinárneho konania argumentačne obstojí pri závere o zákonnosti udelenia súhlasu na predaj predmetnej časti majetku práve vyššie uvedenému záujemcovi, hoci pre danú časť majetku ponúkol síce kúpnu cenu najnižšiu, avšak súčasne existoval dôvodný predpoklad, že v prípade predaja tejto časti inému záujemcovi nebude realizované ani pôvodné opatrenie z 13.09.2006, nakoľko uvedený záujemca stratí záujem o kúpu len tej časti majetku, ku ktorej predaju bol udelený súhlas týmto opatrením (v danom štádiu s ním ešte nebola uzavretá kúpna zmluva ohľadne tejto časti) práve ako dôsledok jeho záujmu kúpiť len celý majetok konkurznej podstaty ako celok.

Pokiaľ uvedené špecifiká predmetnej konkurznej veci dali navrhovateľovi podnet k podozreniu, že konkurzný sudca v nej konajúci postupuje „*neštandardne*“, treba uviesť, že sám navrhovateľ neobstál pri posudzovaní procesného postupu sudcu v jeho konfrontácii so zákonom o konkurze a vyrovnaní. Sám neidentifikoval zákonné ustanovenia, ktoré mali byť týmto postupom porušené a pokiaľ sa dovoľával svojvôle postupu konkurzného sudcu, tvrdiac, že tento postup nemá zákonný podklad, nesprávne a preexponovane formalisticky a izolovane bez vzájomných súvislostí vykladal jednotlivé ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní, v dôsledku čoho dospel k nesprávnemu záveru o tom, že sudca takýmto postupom porušil zákon, navyše v takej intenzite, že tým naplnil skutkovú podstatu dokonca závažného disciplinárneho previnenia.

Takto izolovane mimo celkový kontext posudzovaného konkurzného konania tiež zdôrazňoval v argumentácii aj tú časť odôvodnenia opatrenia sudcu zo 06.12.2006, podľa ktorej ponuka V. „*nesplňa podmienky výberového konania, ktoré bolo nariadené opatrením z 11.10.2006*“, z čoho vyvodzoval záver, že sudca opatrením začal nové výberové, eventuálne ponukové konanie, pričom z už vyššie prezentovanej argumentácie disciplinárneho senátu vyplýva, že vo svojej podstate šlo len o ďalšiu fázu, pokračovanie už prebiehajúceho ponukového konania, smerujúcu v rámci kompetencie konkurzného sudcu udeľovať súhlas, resp. nesúhlas so speňažovaním majetku mimo dražby a dávať správcovi konkurznej podstaty aj v tomto smere záväzné pokyny v súlade so zákonom o konkurze a vyrovnaní, k výhodnejšiemu predaju relevantnej časti konkurznej podstaty. Nešlo teda o nové výberové konanie, pričom aj V. vecne splnilo podmienky opatrenia z 11.10.2006, keď len formálne nebola naplnená dikcia uvedeného opatrenia o povinnosti záujemcu o kúpu zložiť peňažnú zábezpeku, k čomu však materiálne došlo už skoršou vinkuláciou konkrétnej peňažnej sumy v prospech úpadcu, ktorá v skutočnosti mnohonásobne prevyšovala výšku súdom stanovenej zábezpeky.

Napokon treba konštatovať, že procesným postupom disciplinárne stíhaného sudcu v posudzovanom konkurznom konaní žiadny subjekt zainteresovaný na tomto konaní a jeho výsledku neutrpel akúkoľvek ujmu na svojich právach.

Zo žiadnych skutočností nemožno vyvodit' existenciu akéhokoľvek škodlivého následku, ktorý by mal byť naplnený procesným postupom súdu (a teda disciplinárne

stíhaného sudcu) v predmetnom konkurznom konaní, a to ani pri hypotetickej úvahe o možnosti, že jeho procesný postup nebol správny (k čomu, ako už bolo vyššie uvedené, však disciplinárny senát pri posudzovaní daného prípadu nedospel).

Konkurzní veritelia daným postupom (predajom majetku konkrétnemu záujemcovi za konkrétnu kúpnu cenu) neutrpeli akúkoľvek ujmu na svojich právach, nakoľko tento postup sami schválili na schôdzi konkurzných veriteľov.

Jediným subjektom zainteresovaným na danom konkurznom konaní vyjadrujúcim formálne nespokojnosť s posudzovaným procesným postupom súdu v tomto konaní bolo V., t. j. jediný subjekt reagujúci svojou ponukou na kúpu majetku konkurznej podstaty, a to „sťažnosťou“ adresovanou Ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky z 09.11.2006 (č. 1. 133 disciplinárneho spisu).

Vyjadril v ňom vo vzťahu ku konajúcemu sudcovi *„podozrenie, že koná s cieľom umožniť zúčastnenie iných subjektov a záujmových skupín, ktoré dokázateľne nespĺnili podmienky plánu speňaženia nehnuteľného majetku, ktoré boli určené pre výberové konanie a ktorého sa oni riadne zúčastnili.“*

Ako vyplýva z už vyššie popísanej genézy časti relevantného výseku posudzovaného konkurzného konania, táto obava sťažujúceho sa subjektu sa reálne nenaplnila, čo vyplýva už len z toho, že disciplinárne stíhaný sudca v tomto konkurznom konaní dal súhlas na predaj nehnuteľného majetku konkurznej podstaty v celosti práve tomuto subjektu.

Za poškodenie tohto subjektu postupom disciplinárne stíhaného sudcu napokon v žiadnom prípade nemožno považovať stav týmto postupom dosiahnutý, ktorým je udelenie súhlasu sudcu na predaj majetku, znalecky ohodnoteného (v peňažnej mene existujúcej v rozhodnom čase) na 38 553 739 Sk, V. za kúpnu cenu 1 200 000 Sk namiesto ním pôvodne ponúkanej kúpnej ceny 120 000 Sk.

Už z uvedeného je totiž zrejmé, že v konečnom dôsledku uvedený subjekt, na základe súhlasu disciplinárne stíhaného sudcu, získal právo na kúpu uvedenej časti majetku v konkurznom konaní v takej hodnote, ktorá mnohonásobne prevyšuje týmto subjektom ponúknutú kúpnu cenu, hoci aj po jej zvýšení.

Podľa § 129 odsek 4 zákona o sudcoch a prísediaciach ak disciplinárny senát dôjde k záveru, že sa sudca disciplinárneho previnenia alebo priestupku nedopustil alebo že mu

nemožno disciplinárne previnenie alebo priestupok preukázať, sudcu oslobodí. Poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, odkáže s jeho nárokom na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom.

S ohľadom na vyššie rozvedené úvahy a závery a citované ustanovenia právnych predpisov dospel disciplinárny senát k záveru, že skutok disciplinárneho návrhu sa stal, avšak tento nie je disciplinárnym previnením, či už z pohľadu jeho právnej kvalifikácie v disciplinárnom návrhu alebo iných skutkových podstát disciplinárnych previnení.

Disciplinárne stíhaný sudca svojím postupom, skutkovo mu v disciplinárnom návrhu kladeným za vinu, nekonal v rozpore so zákonom.

Z pohľadu dikcie citovaného zákonného ustanovenia tak disciplinárny senát dospel k záveru, že disciplinárne stíhaný sudca sa nedopustil disciplinárneho previnenia, preto ho spod skutku disciplinárneho návrhu spôsobom uvedeným vo výrokovej časti tohto rozhodnutia oslobodil.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia. Odvolanie sa podáva na disciplinárnom senáte. Včas podané odvolanie má odkladný účinok (§ 131 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediach a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

V Bratislave 10. apríla 2017

JUDr. Petr Kaň a , v. r.
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová